

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

15. PROSINCE 2024

Z obsahu:

**Betlém v Grecciu
jako škola střídmosti
a radosti**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 16. října 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

**Svatý Josef
Manyanet y Vives**

Libor Rösner
- strana 4 -

**Vyznavač islámu
potkává Ježíše**

P. Antonio Feghali OMM
- strana 6 -

**Carlo Acutis a Pier
Giorgio Frassati budou
kanonizováni během
Svatého roku 2025**

- strana 8 -

**Carlo Acutis:
Přítel a vzor na cestě víry**

- strana 9 -

**Zázrak, díky němuž
bude Pier Giorgio
Frassati kanonizován**

- strana 9 -

Ježíšku, důvěřuji ti!

Josef Šváb

- strana 10 -

Chléb svaté Zity (1)

Silvia Koscelanská

- strana 11 -

Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se!

Vaše ušlechtilost ať je známá všem lidem.

Pán je blízko. (Flp 4,4-5)

Chléb svaté Zity (1)

Jednou se kdosi zeptal ve strachu ze zatracení, co musí udělat, aby byl spasen.

„Pracuj a modlí se, modli se a pracuj, a budeš spasen,“ odpověděl mu jakýsi hlas. Této pravdě nás učí život svaté Zity.

Svatá Zita byla prostá služka, která svůj život zasvětila službě u rodiny Fatinelliových v italské Luce.

Byla oblíbená nejen pro svou srdečnost, ale i pro pracovitost, pomoc chudým a nemocným a také pro křesťanskou morálku a věrnost, jak o tom svědčí její dlouhé roky práce a oddanosti rodině Fatinelliových. Svůj odpočinek našla v bazilice San Frediano v Luce.

Jako vyjádření úcty této svaté služce postavil v 15. století jeden z členů rodiny Fatinelliových kapli, v níž je až dodnes uloženo neporušené tělo svěřice. Tamní velké fresky vyprávějí její příběh.

V roce 1696 ji papež Inocenc XII. sva-tořečil a v roce 1956 ji papež Pius XII. jmenoval univerzální patronkou domácích služebníků.

Svatá Zita je spolupatronkou města Lucca a její svátek se slaví 27. dubna za účasti tisíců lidí, kteří ji jezdí uctívat i ze zahraničí, kde ji také dobře znají. V Portugalsku a Brazílii jsou po ní pojmenována sdružení žen – pracovnic v domácnostech. V Janově je farnost s jejím jménem, v Palermu oratorium a v Bastii na Korsice v den jejího svátku dávají místní zahradníci ženám požehnané květiny.

„Nejlepší vlastností křesťanské služby je Boží bázeň, poslušnost, věrnost a oddanost, láska k práci.“ (svatá Zita)

1. KAPITOLA

Zita odchází do Luccy

Buonissima Lombardiiová vyždímala mokrou hadru, kterou doumývala dřevěnou podlahu. Musela se nějak zaměstnat, aby od sebe odehnala ustrašené myšlenky. Mokřými dlaněmi si přejela po dlouhé sukni.

Když odcházela Markéta, nebylo mi tak smutno jako nyní, přemítala v mysli a nahnula se nad měděný hrnec, aby promíchala chladnou polentu.

Obě dcery vychovávala v bázni Boží. Markétě i Zitě odmala říkala, aby všechno, co se během jejich života stane, otvíraly jen jediným klíčem – co se Bohu líbí, anebo nelíbí.

Markéta zjistila, že se Bohu líbí, aby se stala řeholnicí. Odešla tedy k cisterciáčkám, ale... hluboký vzdech přeřel její vnitřní monolog.

Rozhlédla se po místnosti. V ní jí, spí, modlí se. Neoplývají bohatstvím, navzdory tomu jsou šťastní. Ach, bude tu tak prázdné. Uchopila ručku omláčeného vědra a vyšla z chudobného domku ven.

Slunce posílalo poslední paprsky na vesničku Monsagrati. Jako pozdrav na rozloučení ozářilo zlatem a purpurem i blízké návrší a také vzdálené hory. Na celou večerní krajinu se snesl pokoj. Ten však rozhodně chyběl bolavému srdci Buonissimy.

Vodou z vědra ovlažila suchem pukající zem a přešla do zahrádky s květinovým kobercem. Posadila se na trávnik pod starou lípu a oči barvy oliv upřela na cestu do Luccy. Zvědavě přecházela orlím zrakem všechna její zákoutí s nadějí, že spatří vracejícího se manžela a s ním i milovanou dcerku Zitu. Ta pochopila, že Bůh chce, aby zůstala ve světě. Náhle se po Buoniných sluncem ošlehaných tvářích rozkutálely slzy. Co když nepřijde? Uvidím ji ještě někdy? Strach obestřel její upracované tělo a kdesi z dálky jako by zaslechla zlověstný šepot, aby se s myšlenkou, že dožije u milované Zity, navždy rozloučila.

Naděje umírá poslední, poušmála se chabé útěše. Bože, pokud je to tvá vůle, dej, ať se mi moje dítě vrátí. Opřena o strom zvedla ruce k nebesům a začala šeptat modlitbu. „Chci ji i nadále vychovávat v bázni k tobě, aby vyrůstala v neposkvrněné čistotě jako tato lilie u mých nohou. Obětují za to svůj život. Ale pokud má být Zita podle tvé vůle ode mě odloučena, buď jí na cestách ochráncem a vůdcem. Chraň ji od hříchů a nepravostí, nevydávej ji do rukou nebezpečí, která na ni ve městě budou dorážet ze všech stran,“ polkla kutálející se slzu. „Vždyť i na poušti kvetou lilie a v tvé lásce, vše-

mohoucnosti a prozřetelnosti přece není nic nemožné.“ Zvlhlé oči sklopila k zemi.

Když odcházela z domu starší Markéta, nebrala to tak tragicky jako nyní. Věděla, že za zdmi kláštera je dokonale chráněna ode všech svodů zlověstného světa. Radovala se, že se rozhodla vložit svůj život zcela do rukou Všemohoucího, a věřila, že on na ni dohlédne lépe než ona, prostá, i když milující matka. Zita však odešla s otcem do města!

Před očima se jí zjevila tvářička děvčátka. Jako by to bylo včera, když ji zavinula do bílého prostěradla, které si připravila místo krajky, do níž zavinují děťátko bohaté ženy z města. Giovanni možná ve skrytu duše doufal, že to bude chlapec, ale i tak se na dcerku něžně usmíval. „Vítej, Zito,“ zašeptal a pohladil růžové líčko narozeného dítěte.

Dlouhý stín za zády jí vytrhl ze vzpomínek. Rychle se ohlédla za sebe, a když spatřila manžela Giovanniho, její tvář se hned rozzářila. Ale když se podívala lépe, její radost se náhle ocitla na bodu mrazu. Byl sám. Naděje, že se vrátí i se Zitou, se potichu odplížila, a ještě před chvílí radostné oči pohasly a v srdci ji bolestně píchlo.

„Takže Zita zůstala ve městě?“ zeptala se příkře místo pozdravu.

Giovanni přikývl a unavený dlouhou chůzí se posadil vedle ní. Měl by se raději rozběhnout ke studni, načerpat vodu a umýt si bolavé, zaprášené nohy, ale tušil, že Buonissima je zvědavá na každý, i ten nejmenší detail. Celý den bylo horoko, v krku ho škrábalo od prašné cesty, ale na voňavé trávě se mu tak dobře sedělo!

„Tak jsi ji tam přece jen nechal?“ zlomil se Buonissimě hlas.

Ajaj, bude to těžká debata, povzdychl si v mysli. Jeho manželka je sice žena každým coulem, ale především je matka. Po očku se na ni rychle podíval. Stále je hezká. Když si ji bral, mnoho mladých mužů z vesnice mu závidělo. Bona, jak ji všichni vesničani nazývali, krev a mléko, sluncem ošlehaná do krásy, si však mezi nápadníky vybrala jeho. Nesl se jako páv, když ji držel za ruku, aby každému bylo jasné, že je odteď už jen jeho.

„V dobrém i zlém, ve zdraví i v chudobě, ve štěstí i neštěstí.“ Vyřčená slova myslel vážně a rovněž i náruživý polibek, kterým svá slova zpečetil před Bohem.

Liturgická čtení

- dokončení ze str. 3

Přišli také celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se ho: „Mistře, co máme dělat?“

On jim odpověděl: „Nevybírejte víc, než je stanoveno.“

I vojáci se ho ptali: „A co máme dělat my?“

Odpověděl jim: „Na nikom se nedopouštějte násilí, nikoho nevydírte, buďte spokojeni se svým žoldem.“

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem Svátým a ohněm. V ruce má lopatu, aby pročistil obilí na svém mlatě a pšenici uložil na sýpce; plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Dával lidu ještě mnoho jiných napomenutí a hlásal radostnou zvěst.

Pohled namířil k nuznému domku. Nejsme boháči, ale ani se kvůli chudobě nehádáme, říkal si v duchu. Plahočíme se na políčku, které jsme si koupili spolu s nuzným domečkem, s jednou prostorou. I tak jsme vděční za vše, co nám bylo dáno. Ačkoli se náš domek nemůže porovnat s palácem via Fontana, jehož bohatství křičí na všechny strany. Myslím, že tam bude Zituška opravdu šťastná, v nitru si hluboko povzdychl.

„Co jsi tak potichu?“ zabrblala Buonissima.

„Bono, buď klidná, Zita je dobře zapatřená. Sám Bůh zařídil, že je v dobrých rukou. Slíbili mi, že s ní budou zacházet jako s vlastní dcerou,“ obdařil ji úsměvem.

Buonissima se na něj tázavě podívala.

„Kdybys viděla, jaké to mají v paláci nádherné! Velké, krásně zařízené místnosti a téměř v každé je na stěně zrcadlo, ve kterém se člověk vidí celý. A ty stoly a ostatní nábytek! Takový lesklý, že se na nich při prudkém odrazu slunečních paprsků ani nedá podívat. I podlaha je hladká jako led. Lavice jsou také pěkné, čtyřhranné a dlouhé jako tamta stěna,“ ukázal na přední zeď domku. „Potážené sametem a tak měkké, že by ses bála do nich posadit, abys je neprobořila,“ zasmál se.

Buonissima měla rty semknuté. Přece však v ní zvítězila zvědavost, do jaké rodiny se její dítě dostalo.

„Opravdu jí tam bude dobře?“ nedůvěřivě se podívala na manžela.

Pochopil dychtivost v jejích očích a rychle přikývl. Může být Zitě špatně při takovém bohatství?

Znovu se mu před očima vynořil všechny přepych. Obrazy ve stříbrných a zlatých rámech a plno skvostů, které ani neumí pojmenovat.

Do paláce, postaveného v sousedství kostela svatého Frigidiana v Luce, přišli právě ve chvíli, kdy se celá rodina sešla u prostřeného stolu. Spatřil na něm karafu s vínem, velkou oválnou mísu s plátky pečeného masa, úhledně položené stříbrné přibory a několik bohatě naložených talířů s chutnými cukrovinkami a koláčky, až se při myšlence, že by si měl sednout k takovému panskému stolu, zalekl.

„Určitě. Škoda, že jsi nemohla vidět jejich děti. Chlapeček a děvčátko, oba

baculatí, skoro jako andělíčci na našem oltáři. Měli sice na sobě jen jednoduché šaty, ale přesto byli upravení. Bono, přemýšlej... Toto panstvo si naši Zitu...“

„Nevěř tomu!“ vykřikla se slzami. „Není všechno zlato, co se třpytí. Čistota mé Zity je mi mnohem dražší než jakákoli nejnádhernější domácnost, ve které často bývá nevěra, hřích, a ctnost mizí tím dřív, čím víc ji zahaluje bohatství a skvosty,“ ukryla si bolestí zkrivenou tvář do dlaní. „Moje ubohá Zito, radši bych tě viděla mrtvou, než bych se měla doslechnout, že jsi padla do rukou zločinců a vrahů nevinných duší,“ rozplakala se.

„Nerouhej se a přestaň vidět všude jen nebezpečí,“ Giovannioho hlas začal nabírat nevrlý tón. „Rodina Fatinelliových je přece známa svou počestností a zbožností. Na vlastní oči jsem viděl, jak se před jídlem pokřížovali.“

„Ale nemodlili se. Kříž jsi v těch krásných místnostech, ani kropenku na svícenou vodu neviděl, zato různé pohanské obrazy ano. Mám pravdu?“ zprudka pohlédla na muže.

„Bono, kdybys mi pořad neskákala do řeči, dozvěděla by ses všechno. Nepoznávám tě. Vždy jsi byla rozvázná, klidná, zdravého úsudku i rozumu. Proč ses nechala tak ovládnout strachem a úzkostí?“

Buonissima viděla, že přestřelila. Giovanni má pravdu, vždy dokázala zachovat klid, sama neví, proč teď tak vyvádí. Místo toho, aby se radovala, že je o její dceru postaráno, chová se jako hysterická panička. Možná by byla klidnější, kdyby se kolem ní od rána neochomýtal ten zlověstný šepot s výsměchem: Věř Bohu, proč mu nevěříš? Stále ses k němu utíkala, cožpak se ti už zprotivil? – I nyní zaslechla v uších skřehotavý posměch. Nejraději by ten hlas zadusila. Pohádala se s ním a poslala ho až někam na konec světa. Ale pouze zabořila dlaně do měkké trávy.

Giovanni její vnitřní boj nezpozoroval a pokračoval: „Buď klidná, viděl jsem tam nejen kříž ze vzácné slonové kosti, ale i kropenku z ryzího stříbra. Dokonce jsem se dozvěděl a částečně i přesvědčil, že páni jsou skutečně zbožní. Mají nejen křesťanskou bázeň, ale zachovávají i křesťanský pořádek, přísně světi neděle i svátky a oba se často zpovídají a přistupují ke svatému přijímání. Ba i od služebníků požadují, aby nezanedbávali své křesťan-

ské povinnosti, a co je hlavní, všechno se tam koná s vírou v Boha.“

„A tys ještě neslyšel, že uprostřed obrazů svatých a křížů na stěnách často bývají zlí lidé, kteří jako farizejové naoko vedou zbožný život, a přitom jsou prostopášníci? Třeba ve skrytosti, proto jsou považováni za zbožné a počestné křesťany,“ odsekla.

Zakroutil hlavou. Jak jí má ještě lépe vysvětlit, že jejich Zitu zanechal v dobrých rukou?

„Buonissimo, myslím, že mi aspoň trochu věříš. Anebo si myslíš, že bych svěřil náš poklad zlým lidem? Zita se rozhodla odejít do služby, tam se jí určilo místo, a jsem přesvědčen, že jsem ji svěřil do dobrých rukou.“

Jeho poslední slova zaslechl přicházející Grazian, Buonissimin bratr. Dobromyslný a zbožný muž si neteř Zitu zamíloval pro její nevinnost, skromnost, učenlivost a něhu. Rád s ní trávil dlouhé hodiny ve zbožném rozjímání. Poučoval ji o náboženství, životě, utrpení a smrti božského Spasitele, ale společný čas nejvíce trávili při modlitbě. Proto byl zvědavý, jak to se Zitou dopadlo.

„Buonissimo, důvěřuj Giovannimu. Přece si nemyslíš, že by tam Zitu nechal, kdyby se na vlastní oči nepřesvědčil, že jí tam bude dobře,“ mrkl na švagra.

Buonissima vždy dala na svého bratra. Poutala ji k němu sourozenecká láska a zároveň obdiv. Když se vdala za Giovanniho a rodiče se brzy poté odebrali na věčnost, Grazian prodal rodný dům, část peněz dal mladým manželům a sám odešel na nedaleký kopec, kde postavil malý kostelík a přístřešek pro putující.

„Bude tu bez ní smutno. Jen co se postavila na nožky, všude chodila za mnou, provázela mě na každém kroku jako anděl, ať jsem pracovala na poli, anebo plela v zahradě,“ odvětila smutně. „A sotva trochu povyroستla, už chtěla ve své dětské lásce za mě pracovat,“ dodala v duchu sama pro sebe.

„Její pohled čekal na můj pokyn a hned udělala vše, co jsem si přála. A jak zářila štěstím, když viděla, že jsem s ní spokojená!“ Vytáhla z kapsy sukně bílý kapesník, aby si z tváře poutírala slzy.

„Neplač,“ pohládl ji Grazian něžně po havraních vlasech.

„Nemůžu se ubránit slzám, když mám před očima, jak mě zasypávala polibky

Sv. Zita

a neustále opakovala: Drahá maminko, jak tě mám ráda!“

Před očima se jí mihla vzpomínka. Plela na poli a dcerka na nedaleké louce pobíhala mezi květinami. Trhala je a potom z těch nejkrásnějších a nejvoňavějších uvila malou kytičku. Ještě nyní jasně vidí, jak k ní běží.

Mimoděk se podívala na starou lípu, za kterou se Zita schovávala, když chtěla být sama. Anebo se schovala ve vysoké trávě, či ve vlnicím se obilí. Tam si klekla, sepnula ruce a s očima upřenými k nebi se vroucně modlila.

Když se jí zeptala, jakou modlitbu se modlí, s dětskou vroucností řekla: „Maminko, vyprávěla jsi, že každičké stébélko trávy chválí Pána Boha. Každý ptáček velebí jeho dobrotu, každý strom v lese zvěstuje jeho velebnost a pole jsou díla jeho rukou. V každé kapce rosy na žitném klasu i v prameni vody se zrcadlí jeho láska. Když si na to vzpomenu, musím pokleknout k modlitbě a poděkovat Pánu za jeho lásku. Potom se i já cítím být jím milovaná.“ Vzpomínka vykouznila na její uplakané tváři jemný úsměv. Podívala se na bratra. Ten však hleděl do dálky, ke svému kostelíku. Kdo ví, na co právě myslí?

Grazian, jako by ji slyšel, vstal. „Půjdu, blíží se čas na modlitbu.“

„A mně kručí v břichu,“ zasmál se Giovanni a podal ženě ruku, aby jí po-

mohl vstát. „Povečeříš s námi?“ podíval se na švagra.

„Ne, nemám hlad. Bono, přestaň se už trápit, nebo tě budu muset vyplatit,“ se smíchem jí pohrozil ukazovákem a pomalými kroky vyšel ze dvora.

Giovanni odfukoval. Chvillemi zachrápal. Jindy jí to vadilo, nyní to ani nevnímala. Spánek se jí vyhýbal na míle, a přestože měla přivřená víčka, bděla. Mysl měla ponořenou do vzpomínek na dcerku.

Trhala plevel v zahradě, uplakaná Zita k ní přiběhla a ustrašeně se ptala: „Maminko, co je to hřích? Mám před ním takový strach a odpor, že nevím, jak se tomu bránit.“

Viděla, že se Zita chvíli předtím modlila. Věřila, že jí tyto obavy před hříchem jistě vložil do duše Bůh. Utěšovala ji a zároveň ujišťovala, že když se bude pečlivě vyhýbat všem myšlenkám a skutkům, za které by se před ní musela stydět, a když jí bude ve všem poslouchat, nezhrěší. Zita jí to okamžitě, přitom naprosto vážně slíbila.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

**ROZVOZ BETLÉMSKÉHO SVĚTLA
PO ČESKÉ REPUBLICE** je naplánován
na **sobotu 21. prosince 2024** –
před tímto termínem nebude Betlémské
světlo dostupné.

Bližší informace o harmonogramu najdete na
www.betlemskesvetlo.cz.

PUZZLE BETLÉMA, 20-2028 dílků

Cena 200–500 Kč

Objednávky: Římskokatolická farnost
Třebíč-město, Martinské nám. 87/20,
674 01 Třebíč • tel. 728 133 220

trebicmartin@volny.cz.

Více na www.trebicmartin.cz.

DIVY A ZÁZRAKY JEZULÁTKA A SVATÉ TEREZIE

JEŽÍŠKU, DŮVĚŘUJI TI!

Josef Šváb

Osobní svědectví muže, jenž zasvětil svůj život šíření úcty k Pražskému Jezulátku. V knize plné dramatických i dojemných příběhů nalzáme povzbuzení k znovuobjevení úcty k Ježíškovi. K Ježíškovi, jenž nás dojmá o Vánocích, ale čeká na naše přátelství a důvěru také po celý rok. Aby mohl pomáhat, šířit lásku, radost a pokoj.

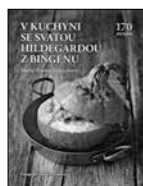
Martin Leschinger - FLÉTNÁ
Brož., 115x190 mm, 112 stran, 155 Kč

KUCHAŘKA

V KUCHYNI SE SVATOU HILDEGARDOU Z BINGENU

Marie-France Delpechová • Z francouzštiny přeložila Lucie Cekotová • Fotografie Sandra Mahutová • Odpovědný redaktor Vojtěch Brauner

Svatá Hildegarda z Bingenu (1098–1179) ve středověku pozorovala účinky mnoha potravin, jako je špalda, fenykl, kaštiny a řada bylinek a koření. V úvodu knihy najdete přehled prospěšných vlastností a zásad tohoto způsobu stravování spolu s praktickými radami týkajícími se nejdůležitějších potravin. Jak si i my můžeme osvojit tuto zdraví prospěšnou, osvěžující a energii dodávající stravu? Marie-France Delpechová, která podle Hildegardiných zásad vaří více než třicet let, se chce podílit o recepty pro každý den, přizpůsobené každé chuti a každému ročnímu období.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Váz., 175x215 mm, křídový papír, 192 stran, 389 Kč

ZÁZRAKY TEREZIE Z LISIEUX

Camille Burette (ed.) • Z francouzštiny přeložila Veronika Matiašková
Předmluva Jacques Habert, biskup v Bayeux a Lisieux • Redakce Kateřina Lachmanová

Knih vyšla u příležitosti 100. výročí svatořečení francouzské karmelitky Terezie od Dítěte Ježíše, patronky misionářů. I když předkládá jen úzký výběr ze všech divů a zázraků, které se na její přímluvu udály a stále dějí po celém světě, je svým obsahem fascinující. Ukazuje nám totiž, jak věrně Terezie dodržela svůj dvojitý příslib: „Své nebe budu trávit konáním dobra na zemi.“ A: „Sešlu na zem dešť růží.“ Camille Burette čerpá z mnohaleté práce v archivu sester karmelitek v Lisieux. Z ohromného množství divů a zázraků, které tam lidé nahlásili od úmrtí sv. Terezie až do současnosti, jich do své knihy vybrala několik desítek.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 130x190 mm, 200 stran, 349 Kč

K PROHLoubENÍ VÍRY A VZTAHU S BOHEM

KRISTUS, ŽIVOT DUŠE

Bl. Columba Marmion, OSB • Předmluva P. Damián Jiří Škoda

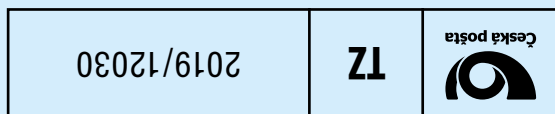
Blahoslavený Dom Columba Marmion, benediktinský mnich a opat, je významným učitelem duchovního života a jedním z nejlivnějších autorů 20. století. Jeho dílo je považováno za duchovní klasiku. Kniha obsahuje ryzi nauku katolické církve, podanou čtivou formou. Je návodem k rozjímání nejen pro zasvěcené osoby, ale i pro laiky, kteří chtějí prohloubit svoji víru a svůj vztah s Bohem.

Nakladatelství Sypták • Váz., 150x215 mm, 448 stran, 598 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.